

Raatte: **Brácha**

Tak, bráchovi Tomášovi bylo osmnáct. Je sice starší jen o necelej rok, ale rád se na mě vytahuje. Ale co je horší, otec vždycky tomu, kdo dovrší osmnáctku, odevzdá právo trestat vejpraskem dalšího v pořadí. Aby prej si ulevil, nechá si trestání jen těch mladších. Tak to teď tak dopadlo, že Táda a Fíla zůstali fotříkovi a já jsem byl předhozenej Tomovi. Starší bráchové jsou z vejprasků osvobození, i když Lukáš dostal od fotříka jednou vejprask ve dvaadvaceti.

Je jasný, že bych se moh' bráchovi vzepřít – třeba pěstma. Ale bylo to pojištěný tak, že bych pak dostal vejprask i do otce i od bráchy.

Tak jsem si dával docela pozor, abych neudělal nějakýho průsera, protože jsem viděl, jak se Tom na mě třese, aby už mě mohl seřezat.

Jsou prázdniny, tak je celá rodina na chalupě. Kdo nemá dovolenou nebo prázdniny, dojíždí do práce a vrací se sem. Někdo vždycky jednou tejdně zajede zkontrolovat měštskej byt.

Pořád jsem si hlídal, abych něco neproved', aby se na mě Tomáš nemohl vyřádit.

Jenže na mě se průsery lepí. A jeden mě dostihnul i na chalupě. Protože jezdím na čtyřkolce, potřebuju pořád benzín do motorek. Jenže jsem pořád švorc a tolik dobrých skutků, abych měl stálou zásobu financí, nejsem schopnej

vykonat, tak si musím ten benzín opatřovat nečestnejma cestama.

Zrovna jsem u jedný zaparkovaný motorky přecucával hadičkou palivo do kanystru, když se k tomu nechomejt soused, strhnul mi zezadu kuklu, kterou jsem byl zamaskovanej, a poznal mě.

„No, pěkný, Jakube. To bude mít táta radost.“

Ani nemělo smysl vysvětlovat, že nejsem Jakub, ale cizí kluk převlečenej za mě. Samozřejmě že z benzínu nebylo nic, musel jsem ho zase přečepovat zpátky. Pak jsem ještě musel vyhledat majitele a přiznat se mu, jak jsem ho chtěl majetkově poškodit.

Pak jsme šli k nám domů a rodině bylo obšírně vykresleno moje nové provinění a černá zločinecká budoucnost.

Takže se to řešilo hned ten den. A fotr předal řešení mýho zločinu Tomovi a už se o to dál nezajímal.

„Tak buď připravenej, Kubo, já ti dám včas vědět,“ ušklíbnul se po skončení rodinného tribunálu Tomáš.

To by mě zajímalo, co na mě chystá.

„Hele, nemoh' bys mě seřezat hned? Abych to měl už za sebou.“

„Nespěchej, ještě si to užiješ. A já teď stejně nemám čas.“

Druhej den jsem našel v kelímku na čištění zubů lístek:
DNESKA VE 23:00 VE STODOLE. PŘIJDEŠ JEN VE
SLIPECH. JAK SE BUDEŠ NĚČEMU DIVIT, NEBO
NEBUDEŠ SPOLUPRACOVAT, OZNAMUJU TO
FOTŘÍKOVI.

No to bude něco. Co si to ten magor zas vymyslel?

Večer jsem ani neusnul, jak jsem pořád myslel na ten výprask.

Před jedenáctou jsem se svlíknul do slipů a tiše jsem se vydal do stodoly.

Škvírou pod vratama prosvítalo, takže ve stodole někdo zapnul světlo. Opatrně jsem otevřel malý dvířka a vklouznul dovnitř. Uprostřed stála nějaká třínožka, kterou brácha musel mít někde schovanou. Jedna část vypadala jako písmeno A, vysoký asi 2,5 m s rozpětím nohou něco přes metr a podepřený třetí nohou. Spodní části byly spojeny trnožema, ta podpěra se dala posunovat a zajišťovat klínkami, takže se sklon toho A dal měnit. U nohou toho A byly zašroubované kovové kroužky a přes vršek toho A šel provaz s hákem, kterej se posuoval přes kladku. Tak to mi bylo jasné, na co to je. Na takovýhle trojnožce se v Anglii vypláceli vězňové, kteří se neradi podřizovali vnitřnímu řádu. Myslím, že se tomu říkalo trianql.

Vedle stála normální koza na dříví a přes ni byly přehozený nějaký řemeny, provazy, bič a ze strany bylo opřeno několik rákosek.

Pak se objevil brácha. Já ho nemoh' nejdřív poznat. Na sobě měl jen těsný kožený kalhoty a vysoký kovbojský boty, jinak byl do půl těla nahej. On má taky docela dobrou figuru, my vždycky soutěžíme, kdo bude mít lepší postavu, tak se předháníme v posilování.

„Tak pojd', delikvente. A na kolena,“ ukázal doprostřed udusaný podlahy, kde byl položenej malej kobereček. Když jsem si kleknul, nastavil mi nohu ve vysoký botě: „Polib exekutorovu nohu.“

Já nejdřív myslel, že s ním budu smlouvat, ale celý uspořádání bylo docela vzrušující, takže se mi začal stavět pták a ani mě nenapadlo nějak odporovat.

Takže jsem se sklonil až k zemi a obě ty boty políbil.

„Stáhni si spodky, delikvente.“

Chtěl jsem si stoupnout, a zarazil mě rozkaz: „Nedovolil jsem ti vstát. Svlíkni se vkleče.“

Tak jsem si slipy stáhnul na zemi. Pták mi trčel dopředu. Pak přede mě hodil pět kožených okovaných obojků, každé měl kovový oko.

„Nasad' si obojek na krk, na zápěstí a kolem kotníků.“

Tak jsem si to nasadil a vypadal jsem jak subík připravenej k výkonu trestu.

Brácha vzal z pomocný kozy širokej řemen. Nebyl to skutečnej opasek, ale řemen dlouhej asi metr, širokej 10 cm, sešitej ze tří pásků položených na sobě. Na konci byla rukojeť.

Brácha mi ten tlustej řemen strčil k nosu: „Nejdřív se přede mnou vyhoníš a promažeš ten řemen svojí mrdkou.“

Tak jsem si začal honit ptáka a položil jsem ten řemen před sebe, že se na něj vystříkám.

„Ne takhle. Vezmeš ho do obou rukou, budeš si s ním jezdit mezi nohama, dokud se úplně nevyhoníš a celej ho mrdkou nepromažeš.“

Tak jsem to začal dělat, jak brácha chtěl. Ta kůže, jak mi jezdila po pytlíku a ptáku, byla docela příjemná, takže jsem se vystříkal několikrát a celej řemen byl namazanej mrdkou po jedný straně.

„Teď mě vykouříš, mrdku si necháš v hubě a rovnou z huby promažeš druhou stranu řemenu. Řemen si zatím nech přes rameno.“

Tak jsem bráchovi rozšněroval ty suprácký kožený kalhoty a trochu jsem je stáhnul. Pod nima nic neměl a pták z poklopce hned vykounul. Tak jsem ho vzal do huby a

začal ho kouřit. Za chvíli jsem měl mrdky plnou držku. Vzal jsem ten řemen a začal jsem pomalu olizovat tu suchou část a postupně jsem na ni vypouštěl bráchovu mrdku, až byla i druhá část řemene navlhčená. Pak jsem si ten řemen zas přehodil přes rameno.

„A teď nástup k potrestání,“ ukázal brácha k trojnožce. Tak jsem si k tomu zařízení stoupnul a brácha mě k němu připoutal. Rozkopnul mi nohy a přicvaknul je karabinama ke spodním kroužkům. Náramky na ruku spojil jednou větší karabinou, zachytil ji k háku v horní části a vytáhnul ji tak vysoko, že jsem si musel stoupnout na špičky. Celý tělo se napjalo, prdelka čekala na trest.

„Dostaneš padesát ran řemenem. Budeš si počítat. Jak začneš ječet, tak dostaneš ten zbytek, co jsi nevydržel bez řevu, ještě jednou rákoskou. Třeba začneš ječet při čtyřicátý, tak po vejprasku řemenem dostaneš ještě deset ran rákoskou. Jasný?“

„Jo. Jasný.“

„Tak můžem začít. Jseš připravenej?“

„Jo.“

„Tak jedem.“

Brácha mi sundal promazanej řemen z ramene, chytil ho za rukojeť a párkrát s ním cvičně švihnul přes své nohavice. Na lesklý kůži to zanechalo široký pruhy, který se pomalu ztrácely.

Pak si stoupnul za mě a několikrát řemen položil na můj zadek a párkrát s ním přešel přes obě pŕlky.

Pořád jsem čekal první dopad a svaly na zadku jsem měl stažený.

Ozvalo se zasvištění a řemen dopadnul. Jak mi připoutání dovolilo, nadzvedl jsem se nad dřevo.

„Jedna.“

Nový zasvištění, dopad, řemen zasáhnul obě pŭlky.

„Dva.“

Když brácha viděl, že zatím držím hubu, rozmáchnul se co nejvíc a švihnul. Kurva, ten se zaříznul. Jen jsem heknul.

„Tři.“

A další švih. Prdel se samočinně našponovala.

„Čtyři.“

Nová rána. Musel jsem se moc držet, abych neotevřel hubu, protože bych zařval, a na to brácha čekal, aby mi moh' přidat vejprask rákoskou.

Švih.

„Pět.“

No to nevím, jak to dlouho vydržím. Zadek mě začal pálit a už jsem cejtil bolestivý místa.

Brácha si stoupnul na druhou stranu. Rozmáchnul se a švih. Zařal jsem zuby, abych nezařval. A teprv pak jsem odpočítal: „Šest.“

Nová rána. Určitě budu mít na prdeli už nějaký proseknutý místo, protože to tam děsně bolí.

„Sedm.“

Zezačátku byl ten řemen chladivej a zdál se měkkej, ale teď mi připadal jako karabáč, kterej se zařízne skrz sval až ke kosti.

Po patnáctý ráně jsem už v zavřený hubě vypouštěl táhlý steny. Věděl jsem, že jak otevřu držku, začnu ječet. Od pětadvaceti jsem hýkal trvale. Při dopadu řemene výrazněji. Brácha to zatím toleroval.

Po dvacátý devátý ráně jsem už ale držku otevřel a zaječel.

„Výborný, Jakube, tak dojedem ten řemen, to je jednadvacet ran, a pak přijde na řadu rákoska. Těšíš se?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„To je jedno. Stejně ti to nebude nic platný. Tak teď dáme kouř a po přestávce pokračujem. Doufám, že souhlasíš?“

Kejvnul jsem. Byl jsem rád, že vejprask na chvíli přestal, ale děsil mě ten počet ran, co mám ještě před sebou.

Brácha zašlápnul cígo, vzal řemen a došel ke mně.

„Tak jedem druhej díl. U kolika jsme skončili?“

Normálně bych ubral, ale věděl jsem moc dobře, že si to číslo pamatuje.

„U dvacátý devátý.“

„Dobry. Ted' už rvát můžeš, ale aby to nebylo tak slyšet, dostaneš roubík.“

Strčil mi do huby takovej roubík s kuličkou a pak mi kolem huby omotal lepicí pásku.

A řemen zase začal dopadat na moji zmučenou prdelku.

Řval jsem, ale páska to tlumila. Rány počítal brácha. Zmítal jsem se a kroutil, jak mi pouta dovolila. Už se to nedalo vydržet. Zadek byl rudej, vystupovaly na něm nateklý okraje pruhů a kde praskly, tam už vystupovala krev. Občas řemen ztratil směr a dopadl na záda.

Konečně brácha dopočítal padesátou.

„Tak hele, trestanče, já tě nechci zmrzačit. Ted' to skončíme a třetí díl dostaneš za týden, až se ti prdel zahojí.“

Nevěděl jsem, jestli by bylo lepší to doject, nebo se tejdén strachovat, jak mi rákoska rozseká sotva zahojený pruhy.

Brácha mi uvolnil pouta, musel jsem pokleknout, olízat řemen po obou stranách a pak bráchovi políbit ruce a boty.

Nakonec jsem musel ještě uklidit po sobě ten bordel – pod třínožkou byla nakapaná moje krev a vystříklá mrdka, tak jsem to musel olízat.

„Můžeš si stoupnout, jdi se umejt a pak spát. A za týden ve

23:00 nástup zase tady. A tentokrát bez slipů. Jasný.“
„Ano, pane.“

Přes týden se mi prdel trochu zahojila, ale celou tu dobu jsem myslel, jak mi ty strupy rákoska zase rozšvihá. Úplně jsem tu děsnou bolest cítil.

V určenej čas jsem se svlíknul donaha a potichu jsem se vyplížil z domu, přes dvůr, do stodoly. Bylo to tam zase všecko připravený.

Brácha stál veprostřed. Musel jsem si kleknout a celou rákosku pořádně olízat.

Tentokrát mě přivedl ke starý masivní lavici z dubovýho dřeva. Musel jsem si na ni lehnout. Ruce mi spoutal pod deskou lavice. Každou nohu mi přivázal k jedný noze tý lavice. Přes pás mi utáhnul širokej koženej řemen.

Na stoličce leželo několik různě tlustých rákosek a nějaký pruty. Tomáš chvíli vybíral a pak vzal jednu dlouhou tenkou rákosku. Zašvihal s ní do vzduchu, několikrát ji prohnul.

„Tak kolik ti dlužím ran, syčáku?“

„Dvacet jedna.“

„Máš připravenej zadek.“

„Moh' jsem si vybrat?“

„To nemohl.“

Můj zadek byl samá modřina a strup. Už to, když jsem seděl, tolik nebolelo, ale kolikrát, když se látka trenek o nějakěj strup zadržla, nadsedl jsem, zasyčel. To nevím, jak to dneska přežiju.

Brácha zašvihal rákoskou do dlaně. „Tak můžem začít?“

Kejvnul jsem a našponoval svaly na prdeli.

Brácha přešel ke středu lavice, nakročil, rozmáchnul se a

švihnul.

Kurva, to je bolest. Já věděl, že to bude bolet, ale ne tak moc. Přece jenom byl zadek z minula citlivej a bolavej.

Zaječel jsem.

A druhá rána. Cejtil jsem ji v konečcích prstů.

Třetí. Nadzvednul jsem se nad plochu lavice, co mi pouta dovolovaly a zaškubal jsem sebou.

Čtvrtá. Bylo směšný, jak jsem se snažil uvolnit z pout.

Natáčel jsem prdel, aby rákoska nedopadala na stejný místo.

Pět. Při každé ráně jsem zaječel a křik dozníval v přestávce.

Šestá. Můj křik přešel do brekotu.

Sedmá. Každý ten švihanec mi projel všema nervovými dráhama, tak jsem to cejtil po celém těle.

Osm. Po těle mi začal vystupovat pot, jak jsem napínal svaly. Z podpaží stékal pot po rukách na podlahu. Cítil jsem vlhko pod rozkrokem a pod hrudí. Lavice bude určitě vlhká, až z ní vstanu.

Devět. Já už to nevydržím, asi začnu prosit. Jenže brácha se nedá ukecat.

Deset.

„Brácho, prosím tě, už ne. Anebo něčím jiným než rákoskou.“

Jedenáct. Dvanáct.

Ječím bez přestávky, škubu sebou v poutech, břichem se odírám o plochu lavice.

„Brácho, prosím, prosím.“

Je jako hlucšej.

Třináct, čtrnáct, patnáct.

Pak vzal ještě nějakou tlustější rákosku.

Šestnáct.

Tenhle prut mě snad proseknul skrz.

Sedmnáct, osmnáct.

„Brácho, prosím tě, už stačí.“

Devatenáct.

Křičel jsem, brečel, pod ksichtem bylo mokro od slzí a ještě jsem do tý louže frkal z nosu.

Dvacet.

Dvacet jedna.

„Chvíli si tu poležíš, aby sis to vychutnal, smrade.“

Nechal mě tam ležet asi hodinu. Shora mě pálily krvavý šrámy a zmrskaná prdel. Zdola jsem byl otláčenej od lavice, tlačil mě pták a bolely koule.

Pak mě odvázal a musel jsem si kleknout na rozštípnutý polínko, předpažit ruce a držet na nich metrovou kládu. Jak jsem povolil, švihnul mě rákoskou přes ramena.

Konečně mi dovolil vstát, musel jsem poděkovat za to, že mě výpraskem vede k lepšímu chování, a pustil mě ze stodoly. Ještě jsem se vykoupal. Z postele jsem sundal prostěradlo a peřiny, abych to nezmazal krví z rozsekaných zad a zadnice.

Ale v noci se mi zdálo, jak olizuju rákosku, kterou brácha drží v ruce. Brácha má na sobě šněrovací kožený slipy a otírá se mi těma tkanicema o ksicht.